

Levélhullás

A miénktől eltérő véleményeket is közöljük, de nem adunk helyet olyan szélsőséges észrevételeknek, amelyek fölösleges indulatokat keltenek és szükségtelen konfrontációhoz vezethetnek. A leveleket általában rövidítve – az ilyenkor elkerülhetetlen javításokkal –, szerkesztett formában adjuk közre.

Tisztelt Mester Ákos!

A 168 óra ez évi 48. számában olvastam Ocsovai Gábor riportját, amelyet **Eörsi István**nal készített. Ebben az interjúban **Eörsi** hivatkozik egy tatabányai ismerőseire és idéz egy mondatot. Tudomásom van róla, hogy a tatabányai SZDSZ-csoport tagjai sérelmezik ezt a mondatot és helyreigazításra kérték fel **Eörsit**. (Múlt heti lapszámunkban már közöltük **Eörsi István** helyreigazítását. – A szerk.)

A tatabányai ismerős ugyanis nem tatabányai, hanem tatai. Azért írok önnek én mint a tatai SZDSZ-csoport vezetője, mert az idézett ismerős Németországban tartózkodik és a közeljövőben nemigen lesz lehetősége a reagálásra. Az interjút olvasva engem mélységesen elszomorít, hogy az SZDSZ volt vezetéséből és a hozzá közel álló körökből többen a mai napig sem értették meg a probléma valódi okait. Az egész küldöttgyűlés másképpen zajlott volna le, ha a régi vezetés az országgyűlési választások után nem vonul vissza a Mérleg utcai elefántcsonttoronyba és nem szakad el a tagságától. Én ezt a jelenséget már több mint egy éve minden lehetséges fórumon szóvá tettem, de ez mindig süket fülekre talált.

A tagság, látva az egyre növekvő rést közöttük és a vezetés között, most egyszerűen leszavazta őket. A bosszantó, hogy **Eörsi István** ezt nem a vezetés iránti kritikaként fogta fel, ő holmi B-középet emleget. Ízléstelennek tartom ezt az eljárást még akkor is, ha önkritikusan elismeri, hogy annak idején, mert szükségük volt rájuk, ezt az ún. B-középet ők csábították be az SZDSZ-be.

Ezek az emberek a 4 igenes választás idején, majd később is, amikor kellett, röpcéduláztak, csirizes vödörrel szaladgáltak országszerte. Lelkesedtek, mert úgy gondolták, hogy jó ügyet szolgálnak. Látva, hogy a Mérleg utcai központ egyre távolabb kerül a tagságától, most döböntek rá, hogy az elmélet és a gyakorlat között igen nagy különbség van. Úgy gondolom, ez a mostani küldöttgyűlés volt az utolsó alkalom, amikor még váltani lehetett.

Tölgység Péter valószínűleg azért győzhetett, mert a pályája hasonló a B-középhez.

A kerekasztal-tárgyalások idején szükség volt egy jó képességű jogászra, ezért igénybe vették a szolgáltatásait. Később félreállították. Ugyanez volt a helyzet a tagsággal. Amikor tömegre volt szükség, akkor ígéretekkel elcsábították őket a szervezetbe, amikor kezdett kínossá válni ezeknek az embereknek a jelenléte, akkor megpróbálták leváltani őket. Csak azzal nem számolt a régi vezetés, hogy egy demokratikusan működő pártban a tagságot leváltani nagyon nehéz. Nagyon sportszerűtlennek tar-

tom **Eörsi István** részéről, hogy egy egyszerű embernek a szavait – aki nem a szavak embere, ezért mondanivalóját nem tudja olyan árnyaltan megfogalmazni, mint mások – felhasználta a B-közép térnyerésének bizonyítására. Ha ismerné ezt az „ismerősét”, akkor tudná, hogy ő nem tartozik a Zétényi–Takács-féle javaslat támogatói közé. Ő csupán azt látja, hogy annak idején az SZDSZ látszott a legkövetkezetesebb antikommunista erőnek. Ezzel szemben ma a jogállamiságra hivatkozva a szabad demokraták védik a lehangosabban a régi rezsim embereit. Ő azt látja, hogy neki, túl a hatvanon, egészségében megfogya is dolgoznia kell, hogy meg tudjon élni. Ezzel szemben nem messze tőle ma is vidáman él kiemelt nyugdíjából az az ember, aki a múlt rendszerben a gazdaságpolitika egyik irányítójaként nagyban hozzájárult az ország gazdaságának széttülesztéséhez. Ő jól tudja, hogy nem az SZDSZ nyerte meg a választásokat. Nem a választási ígéretekértéri számon. Azt azonban jobban elvárja, hogy a szövetség vezetése a korábban hirdett elveivel ne kerüljön ellentmondásba. Tudom, ezzel az igényével nincsen egyedül. Én magamat liberális beállítottságú embernek vallom, engem nem harsány kommunistaellenes propaganda hozott az SZDSZ szövetségébe. Sok mindenben egyetértek **Eörsi Istvánnal**. Tisztelem és becsülöm a demokratikus ellenzék minden tagját. Mindezek ellenére mégis Tölgység Péterre szavaztam. Nem félek attól, hogy Péter irányítása alatt az SZDSZ félrecsúszna, eltérve az Elvi Nyilatkozatban megfogalmazott alapelvektől. Én az egész kampány során arról győződtem meg, hogy Péter nem elviekben akar mást. Ezt a konfliktust személyi ellentétek motiválják. Nevezetesen az, hogy ő nem tartozik a demokratikus ellenzék tagjai közé. Úgy gondolom, ez nem lehet az elnöki poszt betöltésének kritériuma, mert akkor ez nem liberálisan gondolkodó, hanem tekintélyelven felépülő párt lenne.

A küldöttgyűlés nagy többsége azzal, hogy bizalmat szavazott Péternek, egyben kritikát is gyakorolt a régi vezetés felé. Úgy gondolom, most az lenne a célszerű, ha minden SZDSZ-tag végiggondolná a szövetség eddigi történetét és levonná a következtetést.

Jó lenne, ha véget érne ez az acsarkodás, és össze tudnánk fogni, hogy szervezetünk ismét eredményesen működjön, mert ez a megosztottság csak az ellenfeleinknek kedvez.

Kerényi László
tatai ügyvivői testület elnöke
2890 Tata, Diófa u. 17/A.

Kedves Erős Zoltán!

A 168 óra 1991. december 10-i számában rövid interjú jelent meg velem a Demokratikus Chartáról. Ebben az interjúban a beszélgetés készítője, Hollós János egy mondatomat félreértette. A következő mondatról van szó: „Az a tény, hogy mi így vitatkozunk, bizonyíthatja, hogy az MDF-ben is él a liberális szellem.” Ez a mondat mind az interjú szövegében, mind képaláírásaként úgy jelent meg, mintha az én személyes véleményem lenne. Ez a mondat azonban nem az én véleményem vagy értékítéletem, hanem azok sztereotipnak nevezhető reakciója, akik az MDF-ben a liberális kritikára válaszolnak. A szövegben az e mondatot megelőző mondat világosan utal arra, hogy mások magatartását jellemzem. Kérem, tegye közzé ezt a nyilatkozatot mint helyreigazítást. Ez különlegesen fontos lenne számomra, hiszen nem egy közelmúltbeli írásomban vagy nyilatkozatomban éppen e mondat ellenkezőjét, azaz azt fogalmaztam meg saját véleményemként (pl. Magyar Hírlap, 1991. október 28. vagy Magyar Nemzet, 1991. október 31.), hogy a fogalmaim szerinti liberalizmus ma már NEM él az MDF-ben.

A félreértést nem tekintem riporteri műhibának. Valószínűleg Hollós János nem ismerte fel e mondat második, rejtettebb, de valóságos értelmét. Ami nem biztos, hogy az ő hibája. Bizonyos vagyok abban is, hogy én magam sem artikuláltam a beszélgetés során a kellő hangsúlyokkal, hogy nem személyes véleményemről, de mások véleményének felidézéséről van szó.

Kiss Endre
1143 Bp., Stefánia út 21.

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Szomorúan konstatalem, hogy eddig ismeretlen tettesek Budapesten, a Márvány utcában szerették volna lángok martalékává tenni az MDF szinte összes kerületi gócpontjának irodáját.

Az elkövetők olyan anyaggal próbálkoztak, ami gyúlékony, ennek ellenére a lángok – bármennyire is akartak – nem tudtak kárt tenni. Olyannyira nem, hogy a helyszínen hagyott volt bankelnök portréja sem égett össze! Anyagát tekintve újságpapír. Sőt a portrét ékesítő felirat is sértetlen maradt. Igen – „Így járhat mindenki!”, aki impregnált.

Jelige: Kassa

Öszinte Tisztelettel

kátai józsef

Jászberény, Lehel vezér tér 16.

Ez évi utolsó, összevont (51–52.) számunk december 24-én, 56 oldalon jelenik meg 47 forintos áron.